

Γιατί αγρίεψαν τα παιδιά μας;...

Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος-Κιλκίς

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Στην ένταξη των νέων στο παρελθόν έγκειται η πιο ουσιώδης λειτουργία της εκπαίδευσης»

Χ. Άρεντ

«Αφαιρέστε το φίλτρο και πλύνετε το στο χέρι. Το εσωτερικό της κανάτας πρέπει να καθαρίζεται με μία μαλακή βούρτσα και να ξεπλένεται με ζεστό νερό. Ξεβγάλτε το καπάκι, βάζοντάς το κάτω από τη βρύση. Καθαρίζετε την εξωτερική επιφάνεια της καφετιέρας με υγρό πανί». (Βιβλίο Γλώσσας Στ' Δημοτικού, β' τεύχος, σελ. 43).

Το κείμενο που «καμαρώνει» στο σχολικό βιβλίο-περιοδικό ποικίλης ύλης, τιτλοφορείται «οδηγίες χρήσης καφετιέρας». Μ' αυτό, υποτίθεται, θα διδάξουμε στους μαθητές μας την προστακτική έγκλιση. Πριν σχολιάσουμε το... άλαλον και κωφόν πνεύμα του κειμένου, μια γλωσσική παρατήρηση. Εκείνο το «πλύνετε το» τι είναι; Κανείς δεν λέει πλύνετε ή κόψετε, αλλά πλύντε και κόψτε. Αυτό το φαινόμενο ονομάζεται συγκοπή και ανήκει στα λεγόμενα πάθη των φωνηέντων. (Όπως και η έκθλιψη, η αφαίρεση, η συναίρεση και λοιπά).

Η παλιά σχολική γραμματική του Χρ. Τσολάκη, η οποία ήταν βασισμένη στην γραμματική του Μ. Τριανταφυλλίδη, περιείχε κεφάλαιο στο οποίο ανέλυε τα πιά συνηθισμένα «πάθη των φωνηέντων». Στην νέα γραμματική τους, στην σελίδα 42, φιλοξενείται κεφάλαιο με τίτλο: απαλοιφή φωνήεντος. Καταγράφονται κάποια «πάθη», όμως δεν κατονομάζονται. Όλα είναι απαλοιφές, δηλαδή πασαλείμματα.

Διαβάζω στη νέα Γραμματική: «Σε μερικές περιπτώσεις χάνεται ένα φωνήεν ανάμεσα σε δύο σύμφωνα». Ωραία. Και γιατί δεν γράφουν ότι αυτό ονομάζεται συγκοπή; Άγνωστο. Προφανώς διότι η λέξη συγκοπή είναι παλαιάς κοπής και τα παιδιά δεν πρέπει να κοπιάζουν με πράγματα που ανήκουν στο παρελθόν. Ως γνωστόν ό,τι δεν έχει πρόσφατη ημερομηνία περιφρονείται από το ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ.

Επιστροφή στην... καφετιέρα. Όποιος δεν γνωρίζει τα της τωρινής εκπαίδευσης, διερωτάται, απορεί και εξίσταται: τι δουλειά έχει ένα τέτοιο κείμενο μέσα σε σχολικό βιβλίο; Ρωτήθηκε, προ

καιρού, η τότε (γενική, ειδική δεν θυμάμαι) γραμματέας του υπουργείου για τον διδακτικό στόχο του εν λόγω κειμένου. Απάντηση: να μάθουν τα παιδιά να κάνουν καφέ στους γονείς τους!!» (Ήταν η κ. Δραγώνα... θου, Κύριε, φυλακήν...). Όντως, λαμπρή απάντηση! Εξάλλου το τωρινό σχολείο, οφείλει, για να είναι καινοτόμο και «ανοιχτό στη ζωή», να διδάσκει ό,τι υψοποιό και τιμαλφές μας παρέδωσαν οι προηγούμενες γενεές. Το ψήσιμο του καφέ και οι οδηγίες χρήσεις καφετιέρας, είναι από τα λαμπρότερα και περιάκουστα κατορθώματα του Γένους των Ελλήνων. Γι' αυτό και οι νέοι, μας τιμούν ιδιαίτερα και απολαμβάνουν τα... «καφέ». (Στο ίδιο κείμενο οι μαθητές μας καλούνται να συμπληρώσουν «γράμματα που λείπουν» σε φράσεις όπως: «Παρακαλούμε αφήστε τις τσάντες σας στο ταμείο. Ζυγίστε μόνοι σας τα φρούτα. Προτιμήστε το κατάστημά σας για τις αγορές σας. Σταθείτε στην ουρά για τυριά. Εκτιμήστε την ποιότητα του λαδιού μας».

Θα αντιτείνει κάποιος ότι τα βιβλία υπηρετούν σύγχρονες επικοινωνιακές ανάγκες, παρακολουθούν την αγγελικά πλασμένη εποχή μας. Λάθος. Όλοι οι σοβαροί επιστήμονες, που ασχολούνται με την γλώσσα και την διδακτική της, γνωρίζουν ότι δεν υπάρχουν αθώα παραμυθάκια και ότι κάθε γλωσσικό κείμενο, ακόμα και ένα πρόβλημα μαθηματικών, προάγει συγκεκριμένες αξίες και στάσεις ζωής. Το προαναφερθέν «ερωτηματολόγιο» εξυμνεί την σύγχρονη θεά κατανάλωση. Κάτω από το ευγενές κέλυφος εκμάθησης της προστακτικής, υποφώσκει η κακόβουλη παρότρυνση: καταναλώνω, άρα υπάρχω).

Τέλος πάντων. Ό,τι έγινε, έγινε, «οδηγίες χρήσεις καφετιέρας», κάποιος -ας κάνουμε τον «καλό λογισμό» που έλεγε και ο άγιος Γέροντας Παΐσιος- σκέφτηκε το γήρας των γονιών του, το φιλογονείν, όταν δεν θα μπορούν... μπορεί ο διδάσκων από την σαχλαμάρα, να βγάλει κάτι καλό. Όμως στο βιβλίο εργασιών Γλώσσας διδάσκουμε και «οδηγίες χρήσεις κλιματιστικού». (α' τεύχος, σελ. 61).

Εδώ τι γίνεται; Η απάντηση είναι απλή. Δάσκαλος με στοιχειώδη πνευματική εντιμότητα, κλείνει το... περιοδικό, αρπάζει Διονύσιο Σολωμό-γιατί θολώνει ο νους του-και διαβάξει στα παιδιά του «οδηγίες χρήσεως»... της ελευθερίας.

«Μητέρα, μεγαλόψυχη στον πόνο και την δόξα»...

Η καφετιέρα, το κλιματιστικό και λοιπές τιποτολογίες και ανοησίες είναι συστηματική επίθεση κατά της λογικής. Το σχολείο πλέον δεν φωτίζει το νου του μαθητή ούτε προσφέρει προσανάμματα ελευθερίας. Παράγει με την σέσουλα μυαλά υποταγμένα στους νόμους της αγοράς, εθισμένα στον παρασιτικό καταναλωτισμό. Τούτη την εποχή, στα σχολεία, λύσσαξαν με τις δράσεις και κάθε λογής δραστηριότητες, που μόνο στόχο έχουν να διασκεδάσουν τα παιδιά, «να τους μάθουν τον κόσμο σ' αυτή την μικροκοινωνία του σχολείου δηλαδή να παίξουν τον ίδιο ρόλο που έχει η τηλεόραση στη μέση του σαλονιού: μια παρέλαση εικόνων από τις οποίες δεν βγαίνει κανένα νόημα». (Ν.Πολονύ, «τα χαμένα παιδιά μας», σελ. 134, εκδ. «ΠΟΛΙΣ»).

Έχουμε ανοίξει τόσο τα σχολεία στη ζωή, ώστε η τάξη να γίνει προέκταση της παιδικής ή νεανικής παρέας και η αίθουσα διδασκαλίας προέκταση του παιδικού δωματίου. Ο Παλαμάς σ' ένα ποίημά του είχε συλλάβει την επερχόμενη «βοή των γεγονότων».

«Λιτά χτίστε τα, απλόχωρα, μεγάλα
γερά θεμελιωμένα, από της χώρας
ακάθαρτης, πολύβοης, αρρωστιάρας
μακριά μακριά τ' ανήλιαγα σοκάκια
τα σκολειά χτίστε».

Το μεγαλύτερο θύμα όλης αυτής της παράνοιας είναι ο δάσκαλος, η ψυχή του σχολείου. Το «ΠΡΩΤΑ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ» σύνθημα νεοφανές, οι δράσεις και τα παντοειδή προγράμματα, έχουν σκοπό να

εκμηδενίσουν τον δάσκαλο, ως φορέα και μεταλαμπαδευτή των αληθειών που συγκλόνισαν τους Πατέρες και τους Μάρτυρες, τους αγωνιστές και τους ήρωες που διέσωσαν το Γένος. Το σχολείο ίσον δάσκαλοι δεν ισχύει πλέον. Σήμερα μας θέλουν επικοινωνιακούς και όχι μεταδότες. Μετάδοση και επικοινωνία: η διαφορά είναι ανάμεσά τους τεράστια. Το ένα είναι ρόλος (η επικοινωνία) το άλλο πρόσωπο, το οποίο διδάσκει με την ίδια του την ζωή. Διότι «ου γαρ ο λόγος τοσούτον όσον ο βίος εις την αρετήν άγει» μας κανοναρχεί ο Πλούταρχος.

Όταν το σχολείο υιοθετεί επικοινωνιακά μοντέλα, ακυρώνεται η αποστολή του. «Η επικοινωνία είναι το όπλο μαζικής καταστροφής που επέτρεψε την έλευση της κοινωνίας του κοπροθεάματος».

Και, κλείνοντας, πρέπει να μας (συγ)κλονίσει το γεγονός, το να διαφημίζεται, δηλαδή, ως παιδικό, ωφέλιμο ανάγνωσμα, ο «Χάρι Πότερ», στο βιβλίο Γλώσσας Α' Γυμνασίου, (σελ. 114), γιατί «ξανάφερε τα παιδιά στο διάβασμα» και να μην υπάρχουν οι «Ελεύθεροι Πολιορκημένοι» του Σολωμού, πουθενά στα βιβλία; Δεν βλέπετε ότι αγρίεψαν τα παιδιά μας και κατάντησαν ωσάν τα θηρία; Γιατί άραγε;

04.11.2014

Πηγή: www.antibaro.gr/